

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/204/2022
Identifikačné číslo spisu:	6218202237
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6218202237.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. J., E. T., B. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Hlaváčom, Rožňava, Ružová 5, proti žalovaným 1/ G. C., E. T., J.. L. XXX/XX, 2/ W.. B. C., E. T., J.. L. XXX/XX, obom zastúpeným advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Veľký Krtíš, Mierová 1, o náhradu škody titulom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/23/2018, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. apríla 2022 č. k. 15Co/80/2021- 559, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júna 2021 č. k. 2C/23/2018-474 rozhodol: Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu škody titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.625,70 eura spolu so 4,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.625,70 eura počnúc od 21. júla 2017 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu škody titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.625,70 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.625,70 eura počnúc od 21. júla 2017 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok). Súd vo zvyšku žalobu zamietá (III. výrok). Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu (IV. výrok).

1.1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručanou súdu (z 25. júla 2018) pôvodne domáhala, aby súd určil, že žalovaná 1/ alebo žalovaný 2/ zodpovedá za úraz žalobkyne zo dňa 4. augusta 2018 a aby žalovanej 1/ alebo žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody za bolesť vo výške 4.591,60 eura a úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo žalovanej sumy od 21. júla 2017 až do zaplatenia. Na pojednávaní dňa 4. júna 2019 okresný súd pripustil zmenu žaloby v nasledovnom znení: Súd určuje, že žalovaní 1/, 2/ sú zodpovední za úraz žalobkyne zo dňa 4. augusta 2016 (I.). Súd ukladá žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne náhradu škody titulom úrazu zo dňa 4. augusta

2016 titulom náhrady za bolesť vo výške 4.591,60 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne od 21. júla. 2017 až do zaplatenia a z dôvodu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.061,60 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne od 4. júna 2019 až do zaplatenia (II.). Žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania (III.).

1.2. Okresný súd na pojednávaní z 1. júna 2021 uznesením (písomne z 1. júna 2021, č. k. 2C/23/2018-472) konanie v časti žaloby o určenie, že žalovaní 1/, 2/ sú zodpovední za úraz žalobkyne zo dňa 4. augusta 2016, zastavil (na návrh žalobkyne po zrušení skoršieho rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, so súhlasom žalovaných). Zároveň vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil zmenu žaloby v znení: Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu škody z dôvodu úrazu žalobkyne zo dňa 4. augusta 2016 právnym titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.663,20 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne od 21. júla 2017 až do zaplatenia (I.). Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu škody z dôvodu úrazu žalobkyne zo dňa 4. augusta 2016 právnym titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.663,20 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.625,70 eura od 21. júla 2017 až do zaplatenia (II.). Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní nahradiť žalobkyni trovy konania (III.).

1.3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru (s poukazom na predchádzajúce odôvodnenie okresného a krajského súdu), že v posudzovanej veci u žalovaných 1/ a 2/ nejde o spoločnú (solidárnu) zodpovednosť, ale pomernú (delenú), pričom mal preukázať, že žalovaní sú za vzniknutú škodu zodpovední. Zodpovednosť žalovanej 1/ posúdil s poukazom na § 420a OZ ako všeobecnú zodpovednosť k ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré sú vyjadrené v § 421 OZ a nasl., definujúce zákonné podmienky osobitných foriem právnej zodpovednosti za škodu pri prevádzkovej činnosti, ktoré však naplnené neboli. Mal preukázať, že v čase vzniku úrazu u žalobkyne, žalovaná 1/ vykonávala podnikateľskú činnosť v predmete poskytovania pohostinských služieb vo svojich prevádzkových priestoroch v rámci letnej terasy a ďalších objektoch prenajatých nebytových priestorov označených v predmete Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 20. decembra 2013, vrátane budovy súp. č. XXXX (druh stavby: prístrešok - pohostinstvo), ktorá sa nachádza na pozemku parc. č. 2925/8. Stavba prístrešok - pohostinstvo, ktorá podľa súdu predstavuje budovu reštaurácie sama osebe, bola vecou použitou na prevádzkovanie podnikateľskej činnosti žalovanej 1/. Mal preukázať príčinnú súvislosť vzniku škody na zdraví (pre úraz zo dňa 4. augusta 2016) z dôvody spomenutej prevádzky, keď žalobkyňa po odchode z letnej terasy narazila hlavou do odkvapového žľabu na zníženom krove strechy stavby prístrešok - pohostinstvo (výpoveď svedkov R. K. a C. Š., lekárska správa zo dňa 4. augusta 2016 VŠNsP Veľký Krτίš, podľa ktorej z dôvodu úderu do hlavy - čela došlo k pádu žalobkyne a následnému vzniku vážnych zranení). K úplnému ustáleniu zdravotného stavu po úraze žalobkyne došlo 23. mája 2019, podľa lekárskej správy VŠNsP Veľký Krτίš, traumatologická ambulancia vystavená C.. O. O., primárom úrazovej chirurgie. Vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného 2/ za vzniknutú škodu dospel súd k právnemu záveru, že boli preukázané podmienky všeobecnej zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ, podľa ktorého žalovaný 2/ zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil žalobkyni porušením svojej právnej povinnosti. Žalovaný 2/ je vlastníkom pozemku parcely registra CKN parc. č. 2925/8, 2925/13, zapísané na LV č. XXXX kat. úz. a obec E. T., kde sa nachádza aj stavba prístrešok - pohostinstvo a sú umiestnené nebytové priestory tvoriace súčasť prevádzky žalovanej 1/. Právnou povinnosťou žalovaného 2/ ako vlastníka označených nehnuteľností podľa § 86 ods. 1 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon) bolo udržiavať stavbu v dobrom stave tak, aby nevznikalo nebezpečenstvo požiarov a hygienických závad, aby nedochádzalo k jej znehodnoteniu alebo ohrozeniu jej vzhľadu, a aby sa čo najviac predĺžila jej užívateľnosť. Vychádzajúc z § 29 ods. 2 vyhl. č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách (v ktorom sa precizuje povinnosť vlastníka ohľadne balkónu, lodžie a arkier dodržiavať výšku umiestnenia spodného obrýsu nad chodníkom najmenej 3000 mm a nad cestou najmenej 4500 mm) a obhliadky (z 19. septembra 2019), tiež odborného posúdenia znalcom W.. K. K. z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby odhad hodnoty nehnuteľností (z 10. júna 2019) konštatoval, že do priestoru chodníka, ktorý sa nachádza na pozemku parc. č. 2925/13 vyúsťuje predĺžená časť krovu strechy vo výške 160 cm (1600 mm), ktorá preto nespĺňa zákonom stanovené parametre a uvedený stav na mieste nebol zvýraznený žiadnym upozornením na možnosť vzniku úrazu. Protiprávnosť tohto stavu a porušenie povinnosti vlastníka budovy dosvedčuje aj projektová dokumentácia stavby Pohostinstvo Malík „JOLLY CLUB“, overená v stavebnom konaní Okresným

úradom vo Veľkom Krtíši, z ktorej vyplýva, že v mieste úrazu projektovaná výška krovu strechy nebola dodržaná, čo pripustil aj žalovaný 2/. Výdanie kolaudačného rozhodnutia Mestom Veľký Krtíš č. spisu: SÚS - 00361/2010 zo dňa 25. marca 2011 v prospech žalovaného 2/ ho právnej zodpovednosti za vznik škody však nezbavuje. Žalovaný 2/ si nepočínal spôsobom, aby nedochádzalo ku škodám, čím nedodrжал zákonnú prevenčnú povinnosť podľa ustanovenia § 415 OZ, ktorej porušenie rovnako spôsobuje protiprávny stav zakladajúci zodpovednosť za škodu. Ak chcel žalovaný 2/ chrániť svoje práva, bol povinný uskutočniť opatrenia, aby žiadna iná nepovolaná osoba nemala možnosť sa na uvedený pozemok voľným spôsobom dostať (napr. umiestnením oplotenia, bariéry alebo informačné tabule). K splneniu ostatných predpokladov všeobecnej zodpovednosti súd konštatoval, že na strane žalobkyne z dôvodu úrazu zo dňa 4. augusta 2016 došlo k vzniku škody na zdraví. Následok mal súd preukázaný dostatočne lekárskeym posudkom z 23. mája 2019, kde bolo ohodnotené bolestné v rozsahu 260 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 230 bodov, ktoré bolo vyhotovené primárom úrazovej chirurgie C.. O. O., Všeobecnej nemocnice s poliklinikou Veľký Krtíš v súlade s právnou úpravou vyjadrenou v zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ bola žalobkyňa povinná preukázať príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti na strane žalovaného 2/ a vzniknutou škodou z dôvodu utrpeného následku teda, že vyvolávajúcim činiteľom vzniku škody bol preukázaný protiprávny stav, t. j. konštrukčný nedostatok vyčnievajúcej strechy objektu reštaurácie zasahujúci do priestoru chodníka, do ktorého žalobkyňa počas chôdze dňa 4. augusta 2016 narazila hlavou a bol bezprostrednou príčinou jej pádu, ktorý vyvolal škodlivý následok na zdraví, podľa výsledkov dokazovania nebola zistená a preukázaná žiadna iná skutková okolnosť, ktorá sa podieľala na poškodení zdravia žalobkyne. Náraz hlavou - čelom žalobkyne do nízko osadeného krovu strechy bol výlučným faktorom vzniku úrazového deja, ktorý vyústil do závažného úrazu a zlomeniny krčka stehennej kosti s ďalšími zdravotnými komplikáciami. Škoda bola v konaní preukázaná lekárskeymi správami a posudkami, ako aj príčinná súvislosť, keď príčinou pádu bol náraz žalobkyne hlavou do konštrukcie odkvapu, ktorý zasahoval do chodníka, pričom po náraze hlavou žalobkyňa spadla a utrpela zlomeninu. Súd náhradu škody kvalifikoval podľa § 444 OZ, vychádzajúc z predložených posudkov (zo dňa 6. júla 2017 a dňa 23. mája 2019 vyhotovené C.. O. O. - primárom úrazovej chirurgie Všeobecnej nemocnice s poliklinikou, n. o.) a zákona č. 437/2004 Z. z., vyhl. č. 273/1994 Z. z. Nárok na náhradu za bolesť bol kompenzovaný bolestným podľa položky č. 183C - zlomenina krčka stehennej kosti komplikovaná nekrózou hlavice v rozsahu 260 bodov, hodnota bodu pre výpočet úrazových dávok pre rok 2016 bola určená podľa opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR na 17,66 eura. Žalobkyni preto priznal nárok na náhradu škody z dôvodu náhrady za bolesť vo výške 4.591,60 eura. Nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia bol klasifikovaný rozsahom 230 bodov, pri určení výšky súd vychádzal z hodnoty bodu stanovenej pre rok 2019, určenej v opatrení Ministerstva zdravotníctva SR v sume 20,26 eura a žalobkyni priznal nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.659,80 eura. Súd dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaných je daná v pomere 50:50 s prihliadnutím na vinu toho - ktorého žalovaného. Zároveň rozhodol o príslušenstve pohľadávky a žalobkyni viazaný návrhom priznal príslušenstvo pozostávajúce zo zákonného úroku z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 4.625,70 eura počnúc od 21. júla 2017 do zaplattenia voči žalovanej 1/ a rovnako priznal žalovanej zákonný úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 4.625,70 eura počnúc od 21. júla 2017 až do zaplattenia voči žalovanému 2/. Pokiaľ žalobkyňa v zmysle zmenenej žaloby (1. júna 2021) požadovala zaplattenie čiastky vo výške 4.663,20 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne zo žalovanej sumy počnúc od 21. júla 2017 voči každému zo žalovaných 1/ a 2/ zvlášť, rozsah nároku vyčíslila nesprávne pri položke náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko vychádzala z mylnej hodnoty bodu pre rok 2019, v ktorom bol zdravotný stav žalobkyne ustálený. Súd žalobe preto v tejto časti nevyhovel (t. j. v sume 37,50 eura spolu s 4,00 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy počnúc od 21. júla 2017 až do zaplattenia vo vzťahu k žalovanej 1/ a v totožnom rozsahu žalobe nevyhovel vo vzťahu ku žalovanému 2/), nevyhovel. Nárok na náhradu trov konania priznal žalobkyni v plnom rozsahu, keď dospel k záveru, že žalobkyňa bola neúspešná len v nepatrnej časti (0,08%).

2. Na základe odvolania žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. apríla 2022 č. k. 15Co/80/2021- 559 rozhodol nasledovne: Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. mení tak že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu škody titulom

náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.625,70 eura spolu so 4% úrokom z omeškania zo sumy 2.295,80 eura od 21. júla 2017 do zaplatenia a so 4% úrokom z omeškania zo sumy 2.329,90 eura od 4. júna 2019 do zaplatenia (výrok I.). Žalobu o zaplatenie 4% úroku z omeškania zo sumy 2.329,90 eura od 21. júla 2017 do 4. júna 2017 zamietla (výrok II.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. mení tak že žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu škody titulom náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.625,70 eura spolu so 4% úrokom z omeškania zo sumy 2.295,80 eura od 21. júla 2017 do zaplatenia a so 4% úrokom z omeškania zo sumy 2.329,90 eura od 4. júna 2019 do zaplatenia (výrok III.). Žalobu o zaplatenie 4% úroku z omeškania zo sumy 2.329,90 eura od 21. júla 2017 do 4. júna 2017 zamietla (výrok IV.). Žalovaná 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 1/3 do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (výrok V.).

2.1. Odvolací súd po nariadení pojednávania sa stotožnil so skutkovými zisteniami okresného súdu, okrem rozhodnutia v časti úroku z omeškania v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia. Taktiež s prihliadnutím na argumenty žalovaných zopakoval dokazovanie prepúšťacou správou žalobkyne, lekárskou správou o bolestnom a lekárske posudkom o sťaženi spoločenského uplatnenia. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že okresný súd dôsledne uplatňoval sudcovskú ako aj zákonnú koncentráciu konania (§ 153 a § 154 CSP).

2.2. Vzhľadom na vykonané dokazovanie prvoinštančným súdom odvolací súd uviedol, že žalobkyňa si svoj nárok neuplatňuje z dôvodu, že spadla v dôsledku poškodeného chodníka, ale odvíja ho od veci, ktorá je používaná pri podnikaní, prevádzkovej činnosti, teda budovy reštaurácie, na čo súd správne vo vzťahu k žalovanému 1/ aplikoval ustanovenie § 420a ods. 1 a 2 OZ a vo vzťahu k žalovanému 2/ ako vlastníčkovi stavby § 415 a § 420 OZ. Okresný súd mal preukázané výpoveďou svedkov a ohliadkou miesta, že k úrazu došlo a strecha s odkvapovým žľabom zasahuje do priestoru chodníka. Po náraze hlavou, čelom do nízko osadeného odkvapového žľabu žalobkyňa spadla a utrpela zlomeninu, čo bolo preukázané lekáskymi správami. Odvolací súd poukázal na správny záver súdu, že príčinou pádu a vzniku zlomeniny bol náraz do odkvapového žľabu, čím zároveň zotrval na svojom skoršom názore. Pokiaľ žalovaný súdu vytkli v súvislosti s priebehom úrazového deja nevykonanie ďalších dôkazov, žalobkyňa ani žalovaný ďalšie konkrétne dôkazy v tomto smere nenavrhli. To, že strecha nie je v súlade so štandardom, žalobkyňa preukázala odborným posúdením priechodnosti chodníka vypracovaným W.. K. K., ktorý správne súd považoval za dôkaz v súlade s § 187 ods. 1 CSP a jeho závery žalovaný nespochybnili žiadnym navrhnutým dôkazom. Pokiaľ žalovaný argumentovali vadou chodníka, túto námietku vzhľadom na vyššie uvedené nepovažoval za dôvodnú. Okresný súd dospel k správne mu záveru, že ide o delenú zodpovednosť, keď zodpovednosť žalovaného 2/ je daná porušením právnej povinnosti a súd ju správne vyvodzoval z § 86 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Stavebný zákon a § 29 ods. 2 vyhl. MŽP č. 532/2002 Z.z., ako aj z povinnosti upravenej v § 415 OZ, podľa ktorej každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, pričom správne aplikoval aj ustanovenie § 420 OZ. Zodpovednosť žalovanej 1/ správne súd vyvodil z § 420a ods. 1 a 2 OZ, podľa ktorého zodpovedá za škodu spôsobenú inému prevádzkovou činnosťou a to vecou použitou pri tejto činnosti. Odvolací súd dospel v tejto súvislosti k záveru, že budova reštaurácie, nielen jej vnútorné priestory, je vecou pri prevádzke použitou, preto zodpovednosť žalovanej 1/ za vzniknutú škodu je daná. Pod vecou treba pritom rozumieť akýkoľvek predmet, ktorý je použitý pri prevádzkovaní, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/2614/2010. K námietke žalovaných, že žalovaná 1/ mala prenajaté nebytové priestory, nie stavbu uviedol, že formalistickým účelovým výkladom možno vyvodiť záver, že tieto priestory môžu byť v budove. Zo zmluvy tiež vyplýva, že došlo k prenajatiu aj prístrešku pohostinstva a letnej terasy, zákon o nájme nepoužíva pritom nájom stavby. Zákon č. 116/1990 Zb. a zákon č. 182/1993 Z.z. naplňajú reálnym obsahom novú právnu úpravu, podľa ktorej predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť aj byty a nebytové priestory a v dôsledku pozitívnej úpravy sa stali vecami v právnom zmysle. Prevádzkovú činnosť nemožno obmedziť len na vnútro nebytového priestoru, ale aj vzhľadom na obsah zmluvy sem patria nielen nebytové priestory v doslovnom zmysle (vnútro stavby ohraničenej vnútornou stenou), ale aj prístrešok pohostinstva a letná terasa. Za vec, ktorá slúži prevádzkovej činnosti treba považovať aj stavbu, v ktorej sa nebytový priestor nachádza, pretože bez stavby by bytový priestor ani nemohol existovať, nebol by nijako a ničím ohraničený (strecha, steny).

2.3. S poukazom na odvolaciu námietku pri argumentácii žalovaných o pochybnosti rozhodovania

zákonným sudcom v konaní, uviedol: „ 63. Žalovaní v odvolaní vzniesli pochybnosť o zákonom sudcovi. Odvolací súd dospel k záveru, že námietka nie je dôvodná. Vec napadla na súd 25.7. 2018 podľa Rozvrhu práce do senátu 2C - JUDr. Petrusová, vo veci konala najskôr administratíva v prípravnej fáze. JUDr. Petrusová predložila vec predsedovi súdu z dôvodu zaujatosti. Tento ju uznesením zo dňa 3. decembra 2018, č. k.: 2C/23/2018-65 vylúčil z prejednávania rozhodovania veci. 64. Následne vec bola pridelená dňa 21. 12. 2018 JUDr. Kamenskej v zmysle pravidla číslo 13 Rozvrhu práce na rok 2018 náhodným výberom. 65. Dňa 4. 4. 2019 bola vec pridelená JUDr. Murgašovi z dôvodu prerozdelenia podľa opatrenia číslo 4 dodatku číslo 3 Rozvrhu práce pre rok 2019. V zmysle opatrenia číslo 4 je aplikovaný § 51 ods. 4 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. s tým, že zákonný sudca k 31. 3. 2019 je JUDr. Kamenská, pričom po ukončení jej PN sa jej vec vráti. 66. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu, kde rozhodoval JUDr. Murgaš, zrušil 29. 10. 2020. Podľa potvrdenia č. 1. 388 je konštatované, že spis bol dňa 30. 12. 2019 pridelený JUDr. Kamenskej, na základe Opatrenia č. 4 z Dodatku č. 3 Rozvrhu práce 2019 vec bola vrátená JUDr. Kamenskej (kde zrejme bolo porušené pravidlo 3, keď po zrušení veci mal byť zákonný sudca JUDr. Murgaš. Napriek tomu vec predložil JUDr. Kamenskej. 67. Dňa 11. 3. 2021 JUDr. Kamenská predložila vec predsedovi z dôvodu svojej zaujatosti. Uznesením zo dňa 11. 3. 2021, č. k.: 2C/23/2018-442 predseda súdu ju vylúčil z prejednávania rozhodovania veci. 68. Následne v zmysle potvrdenia bol dňa 12. 3. 2021 spis pridelený sudcovi JUDr. Murgašovi náhodným výberom z dôvodu vylúčenia sudkyne. Odvolací súd dodáva, že JUDr. Murgašovi mala byť pridelená výnimkou z dôvodu, že vo veci samej už rozhodol a vec mu bola odvolacím súdom vrátená na ďalšie konanie a rozhodovanie. Podstatné je, že zákonným sudcom bol JUDr. Murgaš, ktorý aj v odvolaní napadnute veci rozhodol.“

2.4. Pokiaľ žalovaní namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na námietku zaujatosti voči sudcovi vznesenú žalobkyňou počas konania, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalobkyňa opakovane v priebehu konania potvrdila, že takúto námietku nevznáša.

2.5. Vo vzťahu k uznaniu nároku žalovanými odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nevychádzal zo záveru, že by bolo preukázané, že žalovaní uznali nárok žalobkyne, čo do dôvodu aj výšky.

2.6. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku v súvislosti s úrazovým dejom a viditeľnosťou zranenia na hlave žalobkyne, keď bolo preukázané, že žalobkyňa narazila do odkvapu hlavou a ohliadkou bolo preukázané, že nešlo o nemožný, naopak možný dej, keď výška žalobkyne, poloha hlavy vo vzťahu k výške odkvapu možnosť daného deja nevyvracia. Odvolací súd zopakoval dokazovanie prepúšťacou správou Všeobecnej nemocnice s poliklinikou, n. o., Veľký Krtíš, z hospitalizácie od 4. augusta 2016 13.20 hod. do 11. augusta 2016 6.55 hod., z ktorej mal preukázané podľa záznamu SPG (status praesens generalis - celkový aktuálny/prítomný stav), že hlava je bolestivá v oblasti čela, odrenina frontálne vpravo. Z tohto dôkazu mal preto preukázané pravdivé tvrdenie žalobkyne, že narazila hlavou do odkvapového žľabu (preukázaný úraz ďalšími dôkazmi) a nie je pravda, že žalobkyňa nemala na hlave, či čele žiadne známky po narazení do odkvapového žľabu, resp. nevykazovala takémuto nárazu žiadne zranenie.

2.7. Súd nezistil dôvod na primerané zníženie náhrady škody podľa § 450 OZ, nakoľko nebolo prechodu daným miestom zabránené, zvlášť v prípade, že stavba nebola postavená v súlade s projektovou dokumentáciou a nespĺňala tak hygienické štandardy. Pri svojom závere vychádzal zo skutočností, že žalobkyňa je dôchodkyňa, žalovaná 1/ fyzická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť a žalovaný 2/ vlastní predmetných nehnuteľností; a prihliadol na špecifické okolnosti spočívajúce v realizácii stavby a hrozby úrazu, resp. argumentácie žalovaných, že sa tak doteraz nestalo.

2.8. Námietke premlčania ohľadne nároku na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia odvolací súd nevyhovел a poukázal na to, že napriek dĺžke konania bola vznesená až v odvolacom konaní. Konštatoval, že „poškodený sa o škodu na zdraví spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia dozvie v momente, keď je jeho zdravotný stav po skončení liečby natoľko ustálený, že je zistiteľné, či a v akom rozsahu došlo k sťaženiu jeho spoločenského uplatnenia v živote a v spoločnosti, a keď je objektívne možné vykonať hodnotenie, pričom tento moment je treba považovať za začiatok plynutia premlčacej doby pre uplatnenie mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.“ Pri svojom závere vychádzal z § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého sa o.i. lekárske posudky vydávajú, len, čo je zdravotný stav poškodeného možné považovať za ustálený a z R 68/2003, podľa ktorého za deň zistenia bolesti sa považuje okamih ustálenia zdravotného stavu. Nakoľko k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo lekárske posudkom z 23. mája 2019 vyhotoveným C.. O. O. a

nárok si žalobkyňa uplatnila v rámci dvojročnej premlčacej lehoty (§ 106 ods. 1 a 2 OZ) žalobou z 4. júna 2019, nepovažoval takúto námietku za dôvodnú.

2.9. K námietke týkajúcej sa výroku rozhodnutia vo vzťahu k uplatneným nárokom odvolací súd uviedol, že okresný súd nepochybil, ak oba nároky vyjadril vo výroku súčtom (jednou sumou), pričom v odôvodnení uviedol sumu každého zvlášť. Správne aplikoval § 438 ods. 2 OZ, podľa ktorého v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody; svoj právny záver aj dostatočne odôvodnil. V prípade, že ide o objektívnu zodpovednosť, rozdelí sa zodpovednosť podľa miery účasti na spôsobení škody. Žalovaná 1/ hoci nie je vlastníčkou, mohla pri svojej prevádzkovej činnosti zabrániť, aby vec použitá na prevádzku neohrozila hostí, žalovaný 2/ ako vlastník nehnuteľností nevykonával nič na predídenie novej škody, preto odvolací súd považoval ich spoluúčasť za rovnakú. Pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal z ustanovenia § 5 ods. 1 a 2 zák. č. 437/2004 Z.z. a priznal „Bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia (4.591,60 EUR + 4659,80 EUR) spolu je 9.251,40 EUR : 2 = 4625,70 EUR pre každého zo žalovaných v zmysle pomeru zodpovednosti 50:50. Bolestné podľa daného pomeru 1-ica pre každého zo žalovaných predstavuje 2295,80 EUR. Sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 2329,90 EUR, ktoré sumy sú relevantné pre priznanie úroku z omeškania, nakoľko súd prvej inštancie priznal úrok zo súčtu plnení, čo nebolo správne.“

2.10. Pokiaľ žalovaní namietali lekárske posudky a v tomto smere žiadali dôkaz vykonať nenavrhli, ich námietky neboli spôsobilé vyvrátiť ich dôkaznú silu. Z dokazovania je pritom zrejmé, že lekárske posudky vyhotovil lekár C. O. O., primár zariadenia ústavnej starostlivosti, ako vyžaduje § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. Odvolací súd ho po formálnej stránke nepovažoval za perfektný, avšak použiteľný v danom konaní, nakoľko obsahoval všetky relevantné údaje, bol vydaný na predpísanom tlačíve a splňal zákonom predpísané náležitosti.

2.11. Pokiaľ si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uvedenej požiadavke pri viazanosti žalobným návrhom vo vzťahu k bolestnému vyhoveli a žalobkyni priznal úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2,295,80 eura počnúc od 21. júla 2017 do zaplatenia voči žalovanej 1/ a rovnako priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2,295,80 eura počnúc od 21. júla 2017 až do zaplatenia voči žalovanému 2/. Vo vzťahu k nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia vyhoveli žalobe čiastočne vzhľadom na dôvodné námietky žalovaných, nakoľko si žalobkyňa uplatnila úrok až 4. júna 2019, preto nemožno priznať úrok skôr, teda už od 21. júla 2017. Preto priznal úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2.329,80 eura počnúc od 4. júna 2019 do zaplatenia voči žalovanej 1/ a rovnako priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2.329,80 eura počnúc od 4. júna 2019 až do zaplatenia voči žalovanému 2/. a žalobu v časti o zaplatenie 4% úroku z omeškania zo sumy 2.329,90 eura od 21. júla 2017 do 4. júna 2017 voči obom žalovaným ako nedôvodnú zamietol.

2.12. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, keď v konaní žalobkyňa žadovala tri nároky, pričom o jednom súd rozhodol tak, že konanie v tejto časti po späťvzatí zastavil (keď strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane). Vo zvyšných dvoch nárokoch mala strana konania úspech, resp. jej neúspech bol nepatrný. Súd preto v súlade s § 255 ods. 2 CSP náhradu trov pomerne rozdelil. Žalobkyňa mala úspech v 2/3-ínach, žalovaní v 1/3-ine, pomer úspechu tak predstavuje 1/3-inu v prospech žalobkyne, a v tomto rozsahu zaviazal žalovanú 1/ a žalovaného 2/ nahradiť žalobkyni náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 18. mája 2022 č. k. 15Co/80/2021 - 590 o.i. rozhodol: III. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13. apríla 2022, sp. zn. 15Co/80/2021 opravuje v II. a IV. výroku tak, že namiesto dátumu „do 4. júna 2017“ má byť správne dátum „do 4. júna 2019“. IV. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13. apríla 2022, sp. zn. 15Co/80/2021 v bode 103 odôvodnenia opravuje tak, že dátum „do 4. júna 2017“ má byť správne „do 4. júna 2019“.

4. Proti tomuto rozsudku podali v celom rozsahu dovolanie žalovaní 1/ a 2/ z dôvodov, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). V súvislosti s namietanou vadou § 420 písm. f) namietali nepresvedčivosť v odôvodnení odvolacieho súdu

v súvislosti s úrazovým dejom a viditeľnými zraneniami na hlave žalobkyne, keď v tomto smere nevykonala žiadne znalecké dokazovanie a žalobkyňa podľa ich názoru v tomto smere dôkazné bremeno neunesla. Nesúhlasili s právnym záverom odvolacieho súdu vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania. Namietajú aj nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu týkajúceho sa uplatnených nárokov, keď konštatoval, že okresný súd nepochybil. Odvolací súd nelogicky odôvodnil svoje rozhodnutie, keď konštatoval, že žalovaná 1/ má byť zodpovedná za úraz, ktorý sa stal na chodníku, pričom ona je len nájomníčkou nebytových priestorov vo vnútri stavby. Nelogicky odôvodnil svoje rozhodnutie aj vo vzťahu k rovnakej spoluúčasti žalovanej 1/ ako nájomcu a žalovaného 2/ ako vlastníka nehnuteľnosti. Nesúhlasili s odôvodnením odvolacieho súdu vo vzťahu k akceptácii lekárskeho posudku, z ktorého záverov súd vychádzal a pritom ich považoval za nie perfektné, ako aj z názoru súdu, že v tomto smere mali žalovaní navrhnúť vykonať dokazovanie. Poukázali na nezrozumiteľnosť výroku v časti náhrady trov konania, z ktorého vyplýva, že žalovaní sú povinní nahradiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 1/3- ina, pričom v odôvodnení súd uvádza, že žalobkyňa mala úspech v 2/3-inách. Odvolací súd napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu sa podľa názoru dovolateľov nezaoberal odvolacími námietkami týkajúcich sa:

- zákonného sudcu,
- ako je formulovaný petit žaloby, kde bola uvedená suma 4.663,20 eura a úrok z omeškania od 21. júla 2017, pričom takýto petit je nejasný, keď žalobkyňa sa mala domáhať od každého zo žalovaných zvlášť bolestného a zvlášť sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom je zrejmé, že sťaženie spoločenského uplatnenia si uplatnila žalobkyňa až na pojednávaní dňa 4. júna 2019, kde žiadala aj úrok z omeškania od tohto dňa, avšak súd priznal žalobkyni úrok z omeškania od 21. júla 2017 aj z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, hoci pôvodne si táto úrok uplatnila len od 4. júna 2019,
- nerozhodnutia súdu o námietke zaujatosti voči zákonnému sudcovi vznesenou žalobkyňou
- nesprávneho rozhodnutia o trovách prvostupňového konania. Nezaoberal sa ani odvolacou námietkou, že predchádzajúce odvolanie podané žalobkyňou (voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol), bolo podané po uplynutí 15-dňovej lehoty na podanie odvolania. V ďalšom namietali, že odvolací súd neprihliadol v odôvodnení na nasledovné námietky: premlčania; nesprávneho posudku o bolestnom; zmätočného postupu právneho zástupcu žalobkyne pri zmene žaloby, pričom v tomto smere poukazuje na rozpor medzi prednesom právneho zástupcu a zápisnicou ohľadne toho, že právny zástupca žalobkyne žiadal zaplatiť len sumu 4.625,70 eura, pričom toto konštatoval samotný právny zástupca žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu, čo preukazuje, že okresný súd nepostupoval ani matematicky správne a odvolací súd na uvedenú námietku nereagoval; nerozhodnutia o námietke zaujatosti vznesenej žalobkyňou voči zákonnému sudcovi; že súd nerozlišoval pri rozhodovaní medzi nájomom nehnuteľnosti a nájomom nebytových priestorov.

K odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu malo dôjsť podľa žalovaných pri rozhodovaní odvolacieho súdu v tom, že pri žalobe o náhradu škody spôsobenej pri prevádzke zariadenia, dôkazné bremeno nemôže byť zo žalobcu prenášané na žalovaných.

5. Žalobkyňa podala k dovolaniu žalovaných písomné vyjadrenie. Poukázala na to, že nie je dôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (advokátskou kanceláriou) v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolatelia v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f) CSP namietali nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu, keď sa vôbec alebo nedostatočne vysporiadal s odvolacími argumentami a prenášal dôkazné bremeno na žalovaných.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s

pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

15.1. Dovolací súd zo spisu nezistil opodstatnenosť tvrdenia dovolateľov, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, resp., že sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami uvádzanými v námietkach, ktoré tvoria základ pre toto rozhodnutie. Naopak, odvolací súd sa rozsiahlo vyjadril ku každej odvolacej námietke, dokonca aj k takej, ktorá pre rozhodnutie súdu nemala opodstatnenie. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie (okrem rozhodnutia v časti úroku z omeškania v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia) a zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu.

15.2. Pokiaľ dovolatelia namietajú, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal odvolacími námietkami, táto skutočnosť z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplyva. K námietke ohľadom zákonného sudcu sa odvolací súd rozsiahlo vyjadruje v bodoch 63. až 68. Ohľadne rozporu medzi žalobným petitom a výrokom rozhodnutia okresný súd v bode 60. svojho rozhodnutia uvádza: „Spolu nárok na náhradu škody zdraví žalobkyne pozostával zo súčtu náhrady za bolesť vo výške 4.591,60 EUR a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.659,80 EUR, t. j. v súhrne v peňažnom vyjadrení bol v sume 9.251,40 EUR. Pokiaľ sa žalobkyňa dožadovala náhrady škody vo výške ako bolo uvedené v predmetnej žalobe, súd vzhľadom na vhodný podiel zodpovednosti na strane oboch žalovaných k celkovému rozsahu škody uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.625,70 EUR spolu s príslušenstvom. Rovnako žalovanému 2/ súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody titulom nároku za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.625,70 EUR spolu s príslušenstvom.“ V dovolaní zároveň žalovaní poukazujú aj na nedostatok v odôvodnení odvolacieho súdu, kde odvolací súd ohľadne výroku rozhodnutia vo vzťahu k uplatneným nárokom podľa nich len uvádza, že okresný súd nepochybil. Odvolací súd však v bode 85. skonštatoval nasledovné: „okresný súd nepochybil, ak oba nároky vyjadril vo výroku súčtom, teda jednou sumou, pričom v odôvodnení dostatočne odôvodnil výpočet a uviedol sumu každého nároku zvlášť. Odvolací súd ale v tomto zmysle akceptuje odvolanie žalovaných vo vzťahu k úroku z omeškania, pokiaľ ide o nárok vyplývajúci zo sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania pred obdobím, ako bola podaná žaloba.“ V bodoch 86. až 96. sa odvolací súd vyjadruje k tomu, prečo spoluúčasť žalovaných na vzniknutej škode považuje za rovnakú a ako dospel k výške bolestného a sťaženiu spoločenského uplatnenia (4.591,60 eura + 4.659,80 eura) spolu je 9.251,40 eura : $2 = 4.625,70$ eura pre každého zo žalovaných v zmysle pomeru zodpovednosti 50:50, pričom bolestné podľa daného predstavuje 2.295,80 eura u každého so žalovaných a sťaženie spoločenského uplatnenia 2.329,90 eura u každého so žalovaných, ktoré sumy sú relevantné pre priznanie úroku z omeškania, pričom súd prvej inštancie priznal úrok zo súčtu plnení, čo nebolo správne. V bode 102. a 103. rozhodnutia je uvedený: „Vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia vyhovel žalobe čiastočne, argument žalovaných je dôvodný, súd naň prihliadol, úrok z omeškania vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia žalobkyňa uplatnila až 4. 6. 2019, preto nemožno priznať úrok skôr, teda už od 21. 7. 2017. Preto súd priznal úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2.329,80 EUR počnúc od 4. 6. 2019 do zaplattenia voči žalovanej 1/ a rovnako priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 4,00 % ročne zo sumy 2.329,80 EUR počnúc od 4. 6. 2019 až do zaplattenia voči žalovanému 2/. Žalobu o zaplattenie 4% úroku z omeškania zo sumy 2.329,90 EUR od 21. 7. 2017 do 4. 6. 2017 voči obom žalovaným ako nedôvodnú zamietol.“ Vzhľadom na rozsiahle vyčerpávajúce a konštruktívne odôvodnenie odvolacieho súdu je vyššie uvedená námietka nedôvodná. K námietke ohľadne nerozhodnutia o námietke zaujatosti sa odvolací súd vyjadril v bode 69. rozhodnutia. Pokiaľ žalovaní namietali nesprávnosť rozhodnutia v trovách prvostupňového konania ohľadne zavinenia späťvzatia v časti žaloby žalobkyňou, o trovách konania (ako súvislom napadnutom výroku) rozhodol odvolací súd v bode 107. kde uviedol, že žalobkyňa mala pre späťvzatie žaloby v časti, kde si uplatňovala tri nároky, neúspech len v nepatrnej časti (v jednom nároku z troch), v spore bola preto úspešná a náhradu trov konania odvolací súd podľa § 255 ods. 2 CSP pomerne rozdelil tak, že žalovaným zaviazal na náhradu trov konania žalobkyne v rozsahu 1/3-iny. Pokiaľ v tejto súvislosti namietajú aj nezrozumiteľnosť výroku vzhľadom na odôvodnenie, keď súd uvádza, že žalobkyňa mala

úspech v 2/3-nách, pričom žalovaných zaviazal na náhradu len 1/3-iny trov konania, táto námietka je vzhľadom na uvedené (započítanie úspechu žalovaných vo veľkosti 1/3-iny, do úspechu žalobkyne vo veľkosti 2/3 -ín) bezvýznamná a nemá vplyv na konečné (správne) rozhodnutie vo vzťahu k meritu veci. Pokiaľ žalovaní namietali, že odvolací súd sa nezaoberal námietkou, že predchádzajúce odvolanie bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty, takáto námietka nebola pre súčasné rozhodnutie odvolacieho súdu významná a nemal dôvod sa k nej vyjadrovať.

15.3. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu tak spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zhodnotil skutkový stav, ktorý vyplynul z dokazovania, a pri svojom právnom závere, podrobne a presvedčivo odôvodnil, z čoho vychádzal. Zároveň sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami. Prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú pritom odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP.

16. V ďalšom žalovaní namietali nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadne úrazového deja žalobkyne, keď z obsahu tejto námietky de facto vyplýva, že namietajú vyslovenie právneho záveru bez dostatočne vykonaného dokazovania. Pokiaľ namietali to, že súdy neprihliadli pri svojom právnom závere na námietky žalovaných, keď podľa ich názoru nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie vo vzťahu k namietanému premŕčaníu, nesprávnemu vyčísleníu nárokov, zmätočnosti ohľadne výroku rozhodnutia týkajúceho sa žalobných nárokov a odôvodnenia, nerozhodovania o námietke zaujatosti, nerozlišovania medzi nájomom nehnuteľnosti a nájomom nebytových priestorov, nelogické odôvodnenie týkajúce sa spoluzodpovednosti žalovanej 1/ za úraz, keď mala prenajať len vnútorné nebytové priestory od žalovaného 2/ na prevádzku svojej podnikateľskej činnosti, pričom úraz sa mal stať na chodníku, prečo súd akceptoval lekárske posudky, ktoré považoval za nie úplne perfektné a z ktorých záverov vychádzal, z uvedeného obsahu námietok vyplýva, že žalovaní tým nesúhlasia s právnym posúdením odvolacieho súdu a hodnotením dôkazov.

16.1. Dovolací súd v súvislosti s námietkou, že odvolací súd vyslovil právny záver, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno, keď k svojim tvrdeniam nenavrhli dôkazy ohľadne vzniku škody žalobkyne a jej výšky, dáva do pozornosti, že odvolací súd správne vo svojom odôvodnení rozhodnutia (bod 49.) zdôraznil, že okresný súd dôsledne uplatňoval sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 153 a § 154 CSP. Preto pokiaľ žalovaní v tomto smere nenavrhli vykonať ďalšie dôkazy, súd správne rozhodoval na podklade len tých, čo boli navrhnuté.

16.2. V súvislosti s predmetnými námietkami dovolateľov, považuje dovolací súd za nevyhnutné akcentovať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR), v zmysle ktorej záver vyvodený sudcom v prebiehajúcom konaní o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obстоjí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamenaá, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak, konečné meritorne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Koncept voľného hodnotenia dôkazov je derivátom tzv. akuzačného typu procesu, v ktorom zákon pojmovo nemôže predpisovať zákonnú silu jednotlivým dôkazom. Naopak, v inkvizíčnom procese dominuje tzv. legálna dôkazná teória, ktorá pojmovo vyžaduje zákonnú silu, „váhu“ jednotlivých dôkazov - tento typ procesu sa však vo všeobecnosti považuje za dejinne prekonaný, aj keď jeho jednotlivé prvky prerástli medzičasom do konceptuálnej sústavy iných ako sporových konaní (mimosporov) predovšetkým cez prizmu tzv. vyšetrovacieho princípu a princípu oficiality. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Takúto úvahu súdu nemožno zamieňať s úvahou, ktorú právna úprava nepripúšťa síce výslovne,

no je implicitne obsiahnutá v pojmovej sústave silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov - ide o úvahu z hľadiska ustálenia, resp. určenia výšky nárokov vtedy, ak túto výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamena ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Strany tak nie sú „vlastníkmi“ skutkových tvrdení, ako v liberálnom koncepte civilného procesu, ale súdom zistený skutkový stav má v čo najvyššej možnej miere korešpondovať s reálnym hmotnoprávnym pomerom sporových strán. Teória hovorí v tejto súvislosti o tzv. modifikovanom prejednávacom princípe, kde je procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu prioritne zverená sporovým stranám, no s „materiálnymi“ korekciami zo strany súdu.

16.3. V súhrne uvedené civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

16.4. Dovolací súd má z obsahu spisu preukázané dostatočne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý v tomto smere vykonal aj ďalšie dokazovanie a dal odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (viď body 50., 51., 52., 72., 73., 98., 99., 100. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu).

17. Dovolací súd dáva do pozornosti, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP teda nemožno považovať jednak to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa a tiež skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

20. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie sa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadali so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaných a za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to,

že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Preto neopodstatnene namietajú, že im odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

21. V prejednávanej veci dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodili aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

21.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017).

21.2. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

21.3. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018). Žalovaní v dovolaní namietali, že odvolací súd nesprávne posúdil právnu otázku, že pri žalobe o náhrade škody spôsobenej pri prevádzke zariadenia, dôkazné bremeno nemôže byť zo žalobcu prenášané na

žalovaných.

23. Takto vymedzená otázka má charakter otázky nie právnej, ale skutkovej, pretože je naviazaná na proces dokazovania a preukazovania skutkového stavu. Dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. sp. zn. 8Cdo/115/2017, 8Cdo/140/2018, 4Cdo/38/2019) vysvetlil, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovení § 421 ods. 1 OSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, teda bremeno procesnej zodpovednosti za to, že v civilnom spore bude môcť súd pre dostatok potrebných skutkových poznatkov rozhodnúť v prospech strany. Významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 CSP je to, že ide o právnu otázku. Je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom - ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné.

23.1. Dôkazné bremeno je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním a prejavuje sa vo výsledku sporu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo malo v danej veci za následok zamietnutie žaloby. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalovaní namietali v dovolaní.

23.2. Právnou otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka, kto je v danom spore nositeľom dôkazného bremena. Pre zodpovedanie tejto otázky je totiž rozhodujúca hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal.

24. Dovolatelia v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP naformulovali otázku tak, že je z nej zjavné, že spochybňujú vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, ktoré ich viedli k záveru, že žalovaní námietky k svojej obrane nepreukázali. Dovolací súd však nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, pritom významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

25. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaných v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

26. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.